

PILGRIMSFÄRD MED FÖRHINDER

När man planerar för sina semesterresor kan man göra på olika sätt; antingen planerar man allt exakt, eller också låter man slumpen styra. Jag och Erik har en vana att göra en väldigt grov plan, och sen får vi se vad som händer. Men den här gången blev det lite väl mycket slump. Vår pilgrimsresa till Trondheim blev inte riktigt som vi tänkt oss.

Den senaste sommaren började uselt för oss mc-åkare. Kallt, blött och inte ett dugg inbjudande. Någonstans i bakhuvet fanns ändå en längtan, och ett erbjudande via mail gjorde att vi tog steget. Efter några tidigare hotellnätter på Clarion-kedjan får jag deras utskick väldigt ofta, och plötsigt släppte de rum på de finaste hotellen till

löjligt låga sommarpriser. Jag ringde Erik, och strax hade vi bokad hotellnätter både i Östersund och i Trondheim för knappt 600 kronor natten. Per rum och inklusive frukost!

Planeringen fortskred, och planen blev att följa "Tidernas väg" och pilgrimsvägen "S:t Olavsleden" fram till Trondheim, och sedan åka hem via Sälen för att få lite omväxling. Hojarna fick sin årliga service, och jag behövde byta bakdäck. Vid en närmare kontroll visade det sig drivremmen hade fått en skada, så det blev till att skjutsa den stora hojen på vagn till en bra verkstad i Stockholm.

Hojen blev klar i god tid, och en liten sväng ut till Grisslehamn visade att allt fungerade och att touringsuget fanns kvar. Dock var det något som hakade upp sig i startmotorn vid ett tillfälle, men sedan gick det som det skulle, så det föll i glömska.

Söndag den 19:e juli var det dags för avfärd. Erik hade en del att stå i, men vi kom iväg vid lunchtid. Ut på 272:an och sikte mot Norrland på Tidernas väg! Vädret hade sakta blivit bättre, även om det lurade ett regn i väster som kanske skulle passera. Vi besökte Centrum för byggnadsvård i Gysinge som ett första stopp. Döm om vår förvåning när det kom en störtskur precis när vi svängde in på parkeringen. Dessbättre dagens enda, och den var kort. Vi botaniserade bland linoljor och handsmidd spik ett slag innan vi styrde vidare norrut längs sjöarna vid Sandviken. Tidernas väg följs av av mycket skog, men tidvis är den bedövande vacker.

I Högbo såg vi en rastplats vid en vacker sjö, och sträckte ut oss på gräsmattan med en kopp medhavd kaffe. När vi skulle lätta krånglade min startmotor. Först på tredje försöket "greppade" startmotorn och drog igång spisen. Märkligt!

Tidernas väg - från Uppsala till Ånge

S:t Olavsleden ingick i planeringen

Järnvägshotellet i Ljusdal. Ett minne från tider som flytt.

Vi svängde in i prins Daniels Ockelbo och letade reda på Wij trädgårdar. Verkar som ett trevligt stopp om man har med sig resesällskap som gillar trädgårdskonst och allt som det tillhör, men denna gång stod vi över. Än en gång verkade hojen vilja stanna kvar... Märkligt igen.

Vid tankstoppet i Järvsö var det samma visa. Startmotorn var helt enkelt inte med i matchen. Nu blev jag rejält orolig. Skulle vi åka till norska fjäll och bli kvar där?

Dagens mål var min gamla hemort Ljusdal. Efter att ha bott 18 år i den vackra dalgången vid Ljusnan, har man kanske inte vett att inse hur vackert det faktiskt är där. Mina föräldrar var bortresta, men vi fick låna deras centrala lägenhet och rullade

Härlig bikerburgare i Ljusdal.

in hojarna i garaget. En kort promenad ner till centrum och vi slank in på Järnvägshotellet, mitt emot det enorma, rosa stads-hotellet som i min ungdom var Ljusdals ineställe nummer ett. Inte en människa på plats, men kyparen dök upp och var både pratsam och trevlig. Enligt honom var Ljusdal ganska stendött numera, och "Statt" hade gått i konkurs härom veckan... Vi fick i vilket fall njuta av varsin bikerburgare och ett par riktigt goda öl och en ännu godare Irish Coffee, även om vi var i stort sett ensamma i Ljusdal.

En tung biker på ett något mindre tungt fordon framför Järvsö kyrka

Vi tog ett beslut under kvällen. Jag behövde hjälp med hojen. Jag har flera gånger servat och byggt om min hoj hos Järvsö cykel&motor, som bara var 15 km bort. Klockan 08:00 hängde jag på låset och mekanikern tog emot mig med öppen famn. Han såg inget vid en snabb besiktning, men planerade om dagen och såg fram emot en mindre rivning av min motor för att komma åt startmotorns drev. Jag

blev erbjuden ett ersättningsfordon, en liten 125 cc scooter. Eftersom jag ändå hade hojkläder, så kändes det väldigt lämpligt. Däremot var den fullständigt livsfarlig. På några sekunder var den uppe i 100 knyck, men helt utan väghållning. Låt mig sinnesundersökas om jag någonsin rekommenderar en sådan till någon som pendlarfordon!

Jag tog det lugnt och inspekterade sevärdheter i Järvsö med omnejd någon timme innan mekanikern Ronald ringde upp mig. "Startmotorn sitter inte fast!" sa han. Den skall vara bultad på två ställen och en bult låg på morotblocket, och den andra hängde löst i sitt hål. Det var den förre mekanikern som klantat sig vid byte av drivremmen. Lite småskador på drevet, men ett sådant fanns på hyllan. Ett chockerande besked, men ändå bra att felet hittades utan att bärgningsbil behövdes tillkallas. Motorn monterades ihop och fick nya oljor (för andra gången denna månad). Jag fick en räkning på drygt fyra tusen...

Rastplatsen i Hennan sponsras av både RFSU och Ljusdals Gummiverkstad. Trevligt!

Erik hade mött upp i Järvsö och vi var klara att fortsätta vår pilgrimsfärd. Vädret var plötsligt både soligt, varmt och fint. Termometern visade på 25 grader. Hade sommaren kommit till slut? Tidernas väg återupptogs och vi dök in i de stora skogarna. Vi passerade metropolen Hennan, som på min tid bara var känd för en sak: att RFSU:s stora gummifabrik låg där och var en betydande arbetsgivare för de närmast boende. En släkting sommarjobbade flera år som "provare". Vilken stämningshöjare! Väldigt fina omgivningar vid den stora Hennansjön, och vägen går precis i strandkanten. Ånge blev nästa stopp, en sömning järnvägsknut där Tidernas väg faktiskt slutar. En kaffe vid hamburgerhaket tillsammans med några raggarbilar kändes helt normalt.

Nu var det bara stor, tät skog längs vägen. Eftersom halva dagen hade gått åt i Järvsö

var vi lite sent ute. Vi kunde inte riktigt ta det så lugnt som vi tänkt utan siktade mot Östersund. Vi passerade gränsen till Jämtland, gled upp på E14 och i Brunflo var det tankstopp igen. Jag frågade tjejen på macken om tips om hur vi skulle hitta genom Östersund till Frösön. Hon tipsade genast om en bra mycket roligare väg längs västra sidan av vattnet, där hon bodde, och hon hade helt rätt. En jättevacker sträcka med böljande jordbruksbygder ner mot Storsjön. Sens moral: Fråga alltid lokalbefolkningen, den största vägen är sällan den bästa!

Lång vägbro med utsikt över Östersund

En lång vägbro med utsikt över hela Östersund tog oss direkt till Frösön och vi körde vidare mot hotellet som skulle ligga precis bredvid flygplatsen. Skyltningen var knapp, och vi var ända framme vid terminalen innan jag kom ihåg vad jag sett på kartan: hotellet ska ligga på västra sidan om landningsbanan. Vi var på den östra. Tillbaka igen och vi hittade en avtagsväg som verkade lovande. Till slut var vi framme vid Quality Hotel Frösö Park. Det var inte ens en månad gammalt, på Google ser man bara en gammal militärbyggnad från 60-talet. Denna hade nu byggts in och blivit restaurant och reception, sedan

Sover man gott med den här utsikten?

hade en hotelldel byggts bredvid. Framför huset tornade det upp sig ett enormt exemplar av den svenska flyghistoriens fulaste flygplan, "den flygande tunnan". Den var monterad på en jättelik pidestal och pekade snett upp mot skyn. Om detta inte var ett skämt, så var det åtminstone ett dåligt omen...

Vi blev emottagna med öppna famnen och fick god mat, ännu fler goda öl och ännu en Irish Coffe på terrassen medan solen sakta sänkte sig över Oviksfjällen i fjärran. Flickan i receptionen tipsade oss om att ta den "riktiga" pilgrimsvägen över fjället nästa dag, den brukade hennes bekanta alltid åka med hoj till Norge. Tack för tipset!

Tisdag morgon var ljus, om än lite sval. Vi fick en rejäl bufféfrukost och kände en enorm trivsel på hotellet. Det var familjärt och trevligt, även om det var helt nybyggt, och mycket genomtänkt i sin design. Petter Stordalen och hans Clarion-kedja står ju för en hög klass, och den var väl

Man ska inte ropa hej förrän man är över bäcken...

genomförd. Och med tanke på att vi betalat mindre än för en ordinär campingstuga var vi extremt nöjda.

Vi packade hojarna och gjorde oss klara för avfärd. Min hoj spann igång direkt. Inga spår av gamla startmotorproblem längre. Men Eriks var totalt död. Inte en lampa eller mätare fungerade. Jag hade startkablarna längst ner i packningen, så vi rev upp alltihop. Vi provade med kablarna, ännu inget liv i hojen. Vi försökte rulla igång den, men det var totalt lönlöst. Den

förbaskade flygande tunnan hängde över oss som ett åskmoln. Den hade fört otur med sig!

Nu hade vi problem. Även om det var tisdag, var det semestertider och ingen mc-verkstad värd namnet fanns kvar att kontakta. Jag tog av hela min packning, och Erik hoppade upp bak. Efter några misslyckade försök på diverse mekaniska och bilriktade företag, inklusive sveriges sömnigaste Yamahafirma som verkade leva på båtmotorer, insåg vi att det inte fanns några batterier på hyllan i Östersund. Sista chansen var Batterilagret, som låg en halvmil bort i andra ändan av staden.

Vi hade hittat guldgruvan. En affär som faktiskt var fylld till bredden med bara batterier. Och med en ägare som körde hoj! Han provade det gamla batteriet, och det var totalt stendött. Vi hade hittat felet. En halvtimme senare hade han både fixat ett batteri med rätt mått, bjudit på kaffe och gett oss ännu fler vägbeskrivningar för Norgeresan.

Den glädje som till slut - vid tretiden på eftermiddagen - hade infunnit sig grusades tyvärr när vi kom tillbaka till vår flygande tunna. Erik monterade batteriet, men vi stod med gapande munnar när hojen fortfarande vägrade ge det minsta liv till startmotorn. Erik ringde försäkringsbolaget, som efter en stund erbjöd bärgning till Sundsvall. Bara att sova över på hotellet så kunde de hämta hojen nästa dag. Humöret var i botten. Semestern slut. Tåg hem och hojen kvar i Sundsvall. Så var det väl ändå inte tänkt?

Senare under kvällen ordnade sig vissa detaljer så att Erik fick skjuts både för sig själv och hojen till Uppsala. Redan samma natt. Bärningsfirman hade en körning söderut och han kunde åka med ända hem till Lelles. Erik var förstås glad för det.

En ovärderlig vän med tanke på de norska priserna.

Jag stod i Östersund med fulltankad hoj, hade förbetalda hojnätter i Norge och en rejäl packning. Hur skulle jag göra? Vända hem igen, eller följa S:t Olof? Valet var klart. Klockan 16 tog vi farväl och jag styrde norrut mot E14. Väl ute vid europavägen började regnet, så det var bara att kränga på sig regnkostymen. En timma senare nådde jag Åre och det fullkomligt vräkte ner. Jag lyckades navigera mig fram till Systembolaget för att köpa lite svensk proviant. Pistonheads "Flat Tire" kändes som en typ av galghumor, men jag fyllde packväskan med dem och lite matsäcksmat från ICA. Jag skulle faktiskt köra över fjället, så jag förväntade mig inga McDonalds längs vägen.

Sveriges högsta vattenfall vid Tännforsen

Avtaget mot väg 756 och Skalstugan kom strax efter Duved. Regnet lättade, och var nästan över när jag kom fram till Tännforsen. Sveriges högsta vattenfall, det kunde man ju inte missa även om dagen var sen. Det var en kort promenad genom skogen fram till vattenfallet, och det var det sannerligen värt. Man kom fram till sidan av vattenfallet, och helt intill flodfåran. Enorma mängder vatten slungades nerför fallet, som var i flera etage efter varandra. Ett område med myrar ovanför fallet levererade mycket vatten, som sedan skulle flyttas flera hundra meter i höjdlid ner till sjöarna i dalen. Magnifikt. Det var svårt att tänka sig ett trevligare ställe för en kopp kaffe och medhavda mackor.

Jag saknade Erik på vägen över fjället. Jag saknade trafik över huvud taget. Att klockan passerat sjutiden på kvällen och att vädret var kallt och småregnigt gjorde att det var få som var ute och finåkte. Vägen var vacker, även om det bara var flacka berg och vidsträckta myrar. Långt borta i fjärran anade man snötäckta toppar. Det måste vara Norge. Vägen kallas S:t Olavsleden, och på flera ställen längs

vägen fanns det välordnade rastplatser och skyltar som pekade ut dramatiska raviner, minnesmärken och gamla broar som säkert var bättre lämpade för häst och vagn.

Vid 19:16 passerade jag norska gränsen och försökte ta en selfie vid gränsskylten. När jag öppnade visiret surrade det till i hjälmen och den blev helt proppfull med knott. Trots regnvädret. Det var en tråkig lärdom som satte stopp för sådana moderna päthitt.

Efter gränsen blev vägen roligare. Det norska landskapet blev med ens mer dramatiskt och levande. Älvarna vildare, bergskanterna brantare och vägen slingrade sig längs älvkanten.

Bra mycket trevligare körning. Äntligen lite återbetalning för vägvalet över fjället. När jag till slut kom ner på låglänt terräng närmare kusten hade vädret verkligen repat sig. Eller också är vädret bara en effekt av att kall luft från havet tvingas upp på hög höjd? Nu sken solen. Rakt

i ögonen på mig eftersom jag skulle köra sydväst. Och norsk solnedgång är långsam kan jag lova.

Jag hade sett fram emot någon timmes lätt körning ner till Trondheim, men ack vad jag bedrog mig. Förutom den ivriga solen var det sommartid i Norge. Det betyder att man underhåller tunnlar. Så två av tre tunnlar var tillbommade, och man blev hänvisad till den gamla, slingrande vägen genom små byar med fartbegränsning och över ganska dramatiska bergspartier. Man kan tänka sig att de nya motorvägarna kändes som en gudasänd gåva när de byggdes.

När jag närmade mig Trondheim insåg jag nästa problem. Jag visste ungefär i vilken del av staden hotellet skulle ligga, men sedan hade jag tänkt lita på Eriks GPS. Som blev kvar i Östersund. Jag försökte följa skyltar, men inget kändes bekant. Jag stannade flera gånger och försökte titta på mobiltelefonen, och trodde jag var på rätt väg. Sista stoppet kändes inte roligt. Klockan var 21:45, solen brände fortfarande rakt i nyllet och jag kollade ännu en gång telefonen. Jag stod bland en massa fula industribaracker och kände

Trondheim 21:45. Var är hotellet???

mig helt slut. De visade sig att hotellet låg i nästa korsning! Clarion har en förmåga att skaffa spännande lägen, och detta hotell låg precis vid havet, nere på den gamla industrikajen. Åt ena hållet ligger containerhamnen, åt andra hållet nybruten mark med flotta hotell och nybyggda kontorshus. Jag var framme vid Clarion Hotell & Congress Trondheim.

Jag hade två nätter bokade på detta flotta hotell, fortfarande till samma fina pris. Det var lite synd att flytta in ensam i ett enormt rum på åttonde våningen med utsikt mot havet. Efter att ha hängt upp alla våta kläder på olika platser i rummet tog jag med mig en Flat Tire och gick ut på kajen och skådade solnedgången. Vid pass 22:30. Gissa om jag somnade gott sedan?

På tur bland vackra packhus i Trondheim.

Onsdag i Norge. Det välordnade hotellet hade cyklar att hyra för en billig penning. Eftersom vädret hade blivit "norskt" igen fick hojen vila denna dag. Jag cyklade runt i den lilla staden som verkade väldigt gemytlig. Trondheim är en ansedd gammal hamnstad, och de gästna magasinerna längs Nidelva i stadens centrum har i många fall fått en påkostad renovering. Man har jobbat mycket med vård av staden, och den kändes genuint trevlig. Mitt i staden tronar Olav Trygvesøn på en enorm pelare

och tittar mot havet. Jag förstod spontant varför Helly Hansen gör en av Norges mest genomarbetade exportprodukter. Alla - jag säger alla - har friluftskläder i Norge. Den här dagen var det inte sol och inte regn, men på något sätt droppade det hela tiden från himlen. Norskt väder.

S:t Olav och Nidarosdomen

Jag hittade målet för resan: Man måste se Nidarosdomen i Trondheim. Det är en världskänd, gigantisk katedral från 1000-talet som har mängder av huggna figurer som man kan spana på hur länge som helst. I varje vrå finns en kerub eller en vattenutkastare som är formad som en liten djävul eller något annat roligt. Det var

Underbara figurer på Nidarosdomen

inte bara jag som hade domen som ett mål för dagen. Hundratals turister vimlade omkring, med eller utan guide. Jag skippade kön för att besöka kyrkan för en hundring, istället satte jag mig och filosoferade på en bänk. Genom buskaget bakom mig kom en yngling med vandringstav, full packning och ganska märkliga kläder. "En äkta pilgrim?" tänkte jag. Han satte

En äkta pilgrim, äntligen framme vid målet

sig på samma bänk som jag och tittade rakt fram med något tomt i blicken. Jag frågade honom var han kom ifrån, och han svarade på bred amerikansk dialekt att han var "norwegian-american" och hade lämnat Oslo för 28 dagar sedan. Wow! Det var en äkta pilgrim! Jag pratade en stund med honom, men märkte att jag troligen störde hans "once in a lifetime moment" ganska rejält. Här har man gått, liftat, campat och kommer fram till målet efter en månad. Då sitter en svensk och babblar i örat på en...

Jag insåg att jag inte var beredd att betala 130 NOK för en vanlig hamburgare, men jag hittade en sandwich på REMA 1000, och senare även fiskhallen som hade mycket trevlig take-away-mat till rimligt pris. Med fjorden i sikte hade jag inga som helst problem att äta medhavt på kajen. Jag tittade in på skybaren på hotellet som hade en fantastisk utsikt, men även här en prisnivå långt över dubbla svenska priser på liknande fina hotell. Jag nöjde mig med att ta några selfies över fjorden och sedan träna lite på norskan via tv:n på rummet.

Petter Stordalen har förberett allt

Dagens mest otippade fynd vid i diket. Orkidén Jungfru Marie nycklar mitt på fjället!

Torsdag och tunga moln. Det var dags att vända hemåt. En grundregel är att inte åka samma väg två gånger, därför höll jag mig delvis till den ursprungliga planen. Vi hade tänkt besöka Røros, och sedan köra ner emot Dalarna. Jag ändrade bara planen på det viset att jag siktade mot Funäsdalen istället. Gamla kända trakter för mig som varit i dessa områden på både skol-, skid-tävlings- och familjeresor genom åren.

Utsikt øver Røros

Tyvännär var vädret fortfarande ostadigt redan vid start, så jag packade på mig allt vattentätt som fanns och gav mig iväg vid tiotiden. Det var lite flackare terräng och väldigt folktomt. Vägen slingrade ofta längs älvar, och det märktes att fiske var en viktig del av turismen här. Efter några timmar kom jag upp till Røros, som är en liten stad skyddad av världsarvet. Med min

gotlandsanknytning kittlar det lite extra, och jag gjorde ett stopp. Det var mycket folk i rörelse i den lilla staden, och väldigt vackert. Precis som i Visby är det en tanke bakom varenda liten renovering och åtgärd som görs i staden. De gamla trähusen bevaras, och allt tingel-tangel lyser med sin frånvaro. Även om renfällor, horn och andra typiska turistprodukter fanns i mängd. Jag körde längs huvudgatan - nästan ett helgerån med min bullrande maskin - och upp till de gamla, kolsvarta slagghögarna som ännu ligger kvar. Det var uppehållsväder för tillfället, så det blev en snabb kaffe vid hojen. Jag tog inte risken att klä av mig, för det hade jag fått ångra. Strax därefter kom regnet tillbaka och följde mig som en gammal trogen vän hem till Sverige. Regnkläderna gjorde nytta, men stövlarna fungerade inte alls, trots diverse smarta lager av high-tech-foder. Vattnet steg i dem så man kände det.

På grund av det ihållande regnet och temperaturen runt 10 grader blev det bara korta tankstopp med värmande kaffe. Jag funderade länge på att tömma stövlarna och byta strumpor, och gjorde det i Sveg, men det tog inte många minuter innan fukten var tillbaka igen. Vid sjutiden på kvällen var jag tillbaka i Ljusdal och kunde

Åp kulturspaning i Hälsingland

ligger Ystegården i Hillsta, som jag fann efter lite felkörning och några grusvägar. Tyvärr är den inte öppen för besök längre, men är en vacker timrad gård helt i grått, omålat trä. Nästa mål skulle bli Erik-Anders-gården i Asta, och jag valde en gammal vägsträckning parallell med E4. Det brukar ju löna sig? När jag såg den första varningsskylten efter några kilometer stod det texten "vägskada" under. Det var dagens största underdrift. På ca en mil var vägen helt bortgrävd och ersatt av

Se upp! En liten vägskada, bara?

En smula vägarbete. I en mil!

sprängsten. Det var tredje gången under min motorcykeltid som jag råkat ut för detta, och det är alltid lika otrevligt. Det som är acceptabelt för en bilist kan faktiskt vara en katastrof om man kör mc. En halvtimmes nervpers senare höll jag mig fortfarande på rätt köl, och asfalten började igen. Erik-Anders-gården var öppen och väldigt trevlig att se.

Den sista sträckan söderut gick via Söderala och Ljusne och en sväng ut till havet, innan jag till slut tog E4 hemåt från Axmar. Nu fick det vara slut på äventyren, och min resa på egen hand. Trots alla strapatser blev det en trevlig tur på 180 mil, och som vi lärde oss i skoltyskan: "Wenn einer eine Reise tut, dann hat er was zu ertzählen". Med svensk översättning: "När någon gör en resa, tut, då har han något att berätta!"

Text & foto: Björn Tingström

"Björnar hänvisas till skogen..." Tack för kaffet!

Fotnot: På Lelles lyckades Per till slut hitta felet på Eriks Triumph. Det var dödskretsen som packat ihop. Ja, minsann var den helt död!

Några veckor senare fick jag en rejäl ursäkt och ersättning utlaggen från firman som bytte min belt, men misslyckades med startmotorn. Ägaren slutade mailet med "Marcus är begravd bakom verkstaden"... Hojhumor!

